

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολή γάρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνεύουσις Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο καὶ γὰρ ὁ τάλας, δεδοικὸς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

■ Προφητική-Ὁμολογιακή Μαρτυρία

Γέροντος Δανιὴλ ὁ Κατουνακιώτης (1846-1929)*

Μία διαχρονικὴ «Φωνὴ ἐξ Ἁγίου Ὄρους»

κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ

Μέρος Β΄.

Ἦταν 8 Σεπτεμβρίου τοῦ 1929, ὅταν ὁ Οὐρανὸς ὑποδέχθηκε τὴν ἅγια ψυχὴ τοῦ Γέροντος Δανιὴλ τοῦ Κατουνακιώτη.

Σὲ συλλυπητήρια Ἐπιστολὴ τῆς Ἱερᾶς Σκῆτης τῶν Καυσοκαλυβίων, διαβάζουμε:

«...Θα ἔπρεπε νὰ ζῆ ἀκόμη... Ὁ μακαρίτης ἦτο ὁ **καυτὴρ παντὸς καινοτομοῦντος** καὶ μέγας παράγων τῆς Ἁγιορειτικῆς Πολιτείας, καταρδεύσας διὰ τῶν συγγραμμάτων του πᾶσαν Ὁρθόδοξον ψυχὴν καὶ πᾶσαν κυμαινομένην καρδίαν».

Στὸ προηγούμενο ἄρθρο μας (ΜΕΡΟΣ Α΄), ἐπικεντρώσαμε τὴν προσοχή μας, σὲ θεμελιώδη ἀναφορὰ, σὲ ὀρισμένες ἐνότητες τοῦ προφητικοῦ πονήματός του «ΦΩΝΗ ΕΞ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗΝ ΣΥΝΟΔΟΝ».

Δοξάζοντας τὸν Θεό, θαυμάζουμε τὸν Γέροντα Δανιὴλ, γιὰ τὴν προφητικὴ καὶ πανοραμικὴ κατόπτευση ποὺ πραγματοποιήσε στὶς προθέσεις τῆς μελλοντικῆς (γι' αὐτὸν) «συνόδου» στὴν Κρήτη, ἡ ὁποία «σύννοδος», ὡς προσεχής, εἶχε ἀπλᾶ ἀνακοινωθεῖ μὲ θεματολογικὲς νύξεις σὲ «Διάγγελμα τοῦ Πατριαρχείου», χωρὶς τόπον σύγκλησης.

Συνεχίζουμε, μὲ τὴν παρουσίαση (περιληπτικὴ) καὶ τῶν ὑπολοίπων ἐνοτήτων τῆς πραγματείας του «ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗΝ ΣΥΝΟΔΟΝ».

Ε) Η ΝΗΣΤΕΙΑ

«Ἄπαντα τὰ περι τοῦ χρόνου λατρείας, ἀργίας Κυριακῆς, καὶ ἄλλων ἡμερῶν, περι νηστείας καὶ διαρκείας αὐτῆς προβαλλόμενα πρὸς ἀναθεώρησιν καὶ μεταρρῦθμισιν ἀποβλέπουσιν, ὡς τὰ πράγματα στεντορειῶς κηρύττουσι, τοῦτο μὲν ὅπως ἀκολουθήσωμεν τὴν πλατεῖαν καὶ ἀντιευαγγελικὴν ὁδόν, παρὰ τὴν διαγόρευσιν τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, χάριν τῶν ραθύμων καὶ ψυχικῶν ἀνθρώπων, τοῦτο δὲ ὅπως φαιδρύνωμεν τὰς ὄψεις καὶ προσδοκίας τῶν αἰρετιζόντων, διὰ τὴν ἐγκαυχῶνται, ὅτι ἡμεῖς πλησιάζωμεν πρὸς αὐτούς» (Σελ. 23).

Στὴν συνέχεια ἀναφέρεται στὶς ρίζες τῆς Νηστείας, ἡ ὁποία ἄνθισε στὴν ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας.

Τονίζει ὁ Ἰ. Πατήρ:

α) «Τὸ ὅτι ἡ Νηστεία ἐνομοθετήθη παρὰ Θεοῦ καὶ εἶναι τὸ κυριῶς συστατικόν, δι' οὗ κατορθοῦται ἡ προσευχὴ καὶ ἐξασκεῖται ὁ σώφρων καὶ παρθενικὸς βίος, ἀπέδειξαν αὐτὰ τὰ πράγματα διὰ τῆς ἀναδείξεως τοσούτων Ἁγίων Ἀνδρῶν, τόσον ἐκ τῆς Παλαιᾶς, ὅσον καὶ τῆς Νέας Διαθήκης» (Σελ. 24).

β) «Ἡ μελετωμένη ἀναθεώρησις θὰ φέρη οὐχὶ διόρθωσιν, ἀλλ' ἀνατροπὴν Ἀποστολικῶν καὶ Συνοδικῶν διατάξεων» (Σελ. 25).

γ) «Ἐὰν αἱ νηστεῖαι, αἱ προσευχαί, αἱ ἀγρυπνίαι καὶ αἱ διορισθεῖσαι τῆς Ἐκκλησίας ἀκολουθίαι καὶ λοιπαὶ ἱεραὶ τελεταὶ ἦσαν μόνον τύποι ἀπλοῖ καὶ νομοθεσίαι ἀσήμαντοι καὶ οὐχὶ συστατικὰ τῆς στενῆς καὶ τεθλιμμένης ὁδοῦ, διατὶ ἅπαντα ἡ χορεία τῶν τῆς Ἐκκλησίας Ἁγίων Πατέρων αὐτὰ ταῦτα ἐνστερνίσθη καὶ ἄχρι τέλους ἐφύλαξεν;» (Σελ. 27).

ΣΤ) ΤΟ ΜΟΝΑΧΙΚΟΝ ΠΟΛΙΤΕΥΜΑ

Σήμερα, στὸ πλήρωμα ὑπάρχει ἀπογοήτευση-σκεπτικισμὸς γιὰ τὴν (συνολικὴ) παθητικὴ στασιμότητα τῶν Μοναχῶν ἔναντι τῆς Παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἄς μὴν ξεχνᾶμε, ὅτι στὶς πνευματικὲς ζυμώσεις ποὺ ἐπιχειροῦσαν οἱ αἰρετικοὶ στὴν ἱστορία, οἱ Μοναχοὶ ὑψώθηκαν ὡς ἀντιστασιακὲς κορυφὲς ἔναντι τῶν αἱρέσεων, μὲ θυσίες καὶ διωγμούς. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Γέροντας Δανιὴλ προβάλλει τὸν Μοναχισμό, ὡς συγκριτικὴ διερεύνηση τῆς ζωῆς τους καὶ τῆς μορφῆς του.

Τονίζει σχετικᾶ:

α) «Ἡ σωτήριος δρᾶσις τοῦ Μοναχικοῦ πολιτεύματος, ἐρηρυσμένη (=στηριζομένη) οὔσα ἐπὶ τῇ βάσει τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ θεσμῶν τῆς Ἐκκλησίας, ἀνέδειξεν ἀπείρους ἀγίους καὶ θεο-

εικέλλους (=θεωμένους) ἄνδρας, οἵτινες διὰ τῶν ὑπερφυῶν αὐτῶν ἀγώνων καὶ θεοφιλῶν ἀσκήσεων ἔστησαν τρόπαιον οὐ μόνον κατὰ τῶν παθῶν καὶ τῆς ἀμαρτίας, ἀλλὰ καὶ κατὰ τοσούτων αἰρέσεων καὶ ἐγένοντο παντοδαποὶ εὐεργέται πρὸς τε τὴν Ἐκκλησίαν, διὰ τῶν ἀθανάτων αὐτῶν συγγραμμάτων, καὶ πρὸς ἅπαν τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα, ὅπερ δὲν ἐπιδέχεται τῆς ἐλαχίστης ἀναθεωρήσεως» (Σελ. 29).

Z) Η ΠΕΡΙΒΟΛΗ ΤΟΥ ΚΛΗΡΟΥ

Φανέρωση τῆς κατεδαφιστικῆς μανίας τοῦ οἰκουμενι(στι)-κοῦ ἀναθεωρητισμοῦ εἶχαμε καὶ στὶς εἰσηγήσεις τῶν Πατριαρχικῶν ἀναθεωρητῶν, γιὰ ἀλλαγὴ τῆς περιβολῆς τοῦ Ἱ. Κλήρου, νὰ ἀπαρνηθοῦν δηλαδὴ οἱ ἱερεῖς τὴν καθιερωμένη παραδοσιακὴ μορφή.

Ὁ Γέροντας Δανιήλ, ἔγραψε:

«Ὅσον δὲ περὶ τῆς περιβολῆς τοῦ Κλήρου ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας, ὅπερ καὶ τοῦτο προβάλλεται πρὸς ἀναθεώρησιν, εἰς οὐδὲν ἄλλον ἀφορᾷ, ἀλλ' ὅπως ὁ σεβάσμιος καὶ Ἱερὸς Κλήρος ἡμῶν, κατὰ μίμησιν τῶν Εὐρωπαίων, ἀποβάλῃ τὸ ἱεροπρεπὲς ράσον καὶ φορέσῃ τὰ στενά. **Δ**ιατί; **Δ**ιότι ἔτσι τὸ θέλουν οἱ ἐπιστήμονες Εὐρωπαῖοι» (Σελ. 32).

1ο Σχόλιο: Σὲ Ὑπόμνημά του (τὸ 1970) ὁ π. Φιλόθεος Ζερβάκος καὶ στὸ κεφ. Γ', μὲ τίτλο: «**Η** ἀποβολὴ τοῦ πενθίμου τετιμημένου ράσου, κόμης, καὶ γενεῶν, καθιστᾷ τοὺς ἱερωμένους γυναικοπροσώπους, ἀναξίους τῆς Ἱερωσύνης», ἔγραψε μεταξὺ ἄλλων:

«**Ὁ** ἀπὸ Κιτίου Μελέτιος Μεταξάκης (Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν) ἐκάλεσεν Ἱερατικὸν συνέδριον... προσῆλθον ἅπαντες σχεδὸν προθύμως οἱ ἱερεῖς τῶν Ἀθηνῶν... **Τ**ὶ τοὺς συνεβούλευσεν; **Α**κούσατε νὰ φρίξετε καὶ νὰ κλαύσετε. **Εἰς** τὴν Εὐρώπην ὅλοι οἱ κληρικοὶ εἶναι ξυρισμένοι, κουρεμένοι καὶ χωρὶς ράσα καὶ πρέπει καὶ ἡμεῖς νὰ τοὺς μιμηθῶμεν, ἵνα μὴ φανῶμεν ἀσυγχρόνιστοι, ἀπολίτιστοι. **Τ**ότε ὅλοι σχεδὸν οἱ Ἱερεῖς, ἐν ἐνὶ στόματι, μὲ θάρρος καὶ παρρησίαν τῷ εἶπον: “**Ἡ**μεῖς, Μακαριώτατε, εἴμεθα Ἑλληνες Ὁρθόδοξοι, οὐδέποτε θὰ γίνωμεν αἰρετικοί, διαμαρτυρόμενοι ἢ παπικοί”» (Σελ. 36).

H) Η ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

Ἐγκαιρὰ ὁ Ἱ. Πατὴρ ἀντιλήφθηκε, ὅτι ἡ ἡμερολογιακὴ-ἑορτολογικὴ μεταρρύθμιση καὶ ὁ Οἰκουμενισμὸς συνδέθηκαν καὶ ταυτίστηκαν.

Ἐγραψε, σχετικά:

α) «Μήπως οἱ Ἀγγλικανοί, οἱ ἐπιθυμοῦντες τὴν ἔνωσιν αὐτῶν μεθ' ἡμῶν, παραδέχθησαν ὅλα τὰ ἄλλα καὶ ἐζήτησαν πληροφορίας καὶ περὶ τοῦ Ἡμερολογίου, ποῖον εἶναι τὸ ὀρθότερον;» (Σελ. 35).

β) «Οἱ θεοφόροι Πατέρες, πάντες ἐμπνευσθέντες ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, παρέβλεψαν ἐν γνώσει τὸ ζήτημα τῆς διορθώσεως τῆς Ἰσημερίας ὡς ἀζήμιον, γιὰ νὰ διατηρήσωσι τὴν οὐσίαν, καὶ ἵνα μὴ προσκρούσωσιν εἰς τὰς Διαταγὰς τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων. Καὶ οὕτω ἐθέσπισαν τὸ ἐφ' ἡμῖν Πασχαλιολόγιον, ὅπερ ἐξακολουθεῖ φυλάττουσα ἡ Ὁρθόδοξος ἡμῶν Ἐκκλησία... Ὅθεν ἡ πρότασις αὕτη περὶ Ἀναθεωρήσεως οὐδὲν ἄλλο σημαίνει, εἰμὴ τὴν ἀνατροπὴν τῆς ἀποφάσεως τῆς Πρώτης Ἱεραῆς Συνόδου» (Σελ. 35).

Θ) ΕΠΙΛΟΓΟΣ:

«Ἄλλ' ὅμως ὑποβάλλομεν μετὰ πολλῆς ταπεινώσεως καὶ εὐλαβείας, ἐκείνας, τὰς κρίσεις, τὰς ὁποίας προβάλλουσιν αὐτοὶ οἱ τῆς Ἐκκλησίας θεῖοι Πατέρες καὶ ὅσα θὰ συμβῶσιν ἐν περιπτώσει συγκλήσεως τῆς τοιαύτης Ἱεραῆς Συνόδου...» (Σελ. 37).

2ο Σχόλιο: Ὅσοι, σήμερα, εὐρισκόμεθα «ἀπέναντι» στοὺς οἰκουμενιστὲς ἐπισκόπους, αὐτὸ δὲν προέρχεται «ἐξ οἰκείας ἀντιλήψεως καὶ ἐγωϊστικῆς τάσεως», ὅπως τονίζει καὶ ὁ Γέροντας Δανιήλ. Εἴμεθα ἀπέναντι στὴν Αἴρεση καὶ ὄχι στὰ πρόσωπα καθ' ἑαυτά. Ἐπιχειροῦμε νὰ ἀναδείξουμε τοὺς Ὁρθοδόξους Ὁμολογιακοὺς ἄξονες ποὺ προσδίδουν στοὺς πράγματι Ὁρθοδόξους τὴν εἰδοποιό τους ἐνότητα.

3ο Σχόλιο: Ἡ μελέτη τῆς πραγματείας τοῦ Γέροντος Δανιήλ καταργεῖ (στοὺς καλοπροαίρετους) τὴν αἰώρηση μεταξὺ Ὁρθοδοξίας καὶ Οἰκουμενισμοῦ, στερεώνοντας αὐτοὺς στὴν στερεὰ βάση τῆς Ὁρθοδοξίας. □

(*) Περιοδ. «Θεοδομία», ἀριθμ. 1/Ἰανουάριος-Μάρτιος 2023, σελ. 87-91. Τοῦ κ. Νίκου Σακαλάκη, Μαθηματικοῦ. ● Ἐπιμέλ. ἡμετ.